

DO ANI ANGUS

HOROROVÉ POVÍDKY

Hororové povídky

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Dan Angus

Hororové povídky – e-kniha
Copyright © Dan Angus

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

DAN

ANGUS

HOROROVÉ
POVÍDKY

„Myslím, že se oba zbavujeme nočních můr tím, že je předhazujeme ke konzumaci ostatním...“

George Romero Stephenu Kingovi

„Neboj se duchů, jen zlých lidí...“

babička

„Strach...“

Láká nás i odpuzuje.

Vyhledáváme ho, vyhýbáme se mu.

Paralyzuje nás, žene nás kupředu...“

autor

© Dan Angus, 2017

© Dan Angus, 2017

Všechna práva vyhrazena. Žádnou část knihy není dovoleno užít nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného souhlasu autora.

Všechna použitá jména a názvy jsou smyšlené.

ISBN tištěné verze 978-80-906701-1-2

ISBN e-knihy 978-80-906701-4-3

Předmluva

Nikdy jsem neviděl ducha. Nikdy jsem neprožil situaci natolik podivnou, aby ji nebylo možné logicky vysvětlit.

Nevím, jestli cítit zklamání nebo za to být vděčný - ale nejspíš to druhé.

Ptáte se proč?

Protože mi tak v hlavě mohou ožít představy. A představy jsou vždy přitažlivější než realita. Všimli jste si toho? Myslím, že právě proto my lidé tak často a rádi sníme.

Kniha, kterou držíte v ruce, je kniha hororů. Horory mám rád pro jejich tajemnost. Pro jejich neuchopitelnost. Podněcují fantazii a to je pro spisovatele zatraceně důležitá věc.

Jak už jsem řekl, mám na všechny záhadné situace smůlu. I navzdory této smůle (nebo možná právě kvůli ní) jsem vůči nadpřirozenu velmi vnímavý.

Pokaždé, když pohlédnu do zrcadla, trnu v obavách, zda za sebou neuvidím obličej. Vždy, když stoupám do schodů, zakloním hlavu, abych se ujistil, že se v nejvyšším patře někdo neopírá o zábradlí a nesleduje mě. Kdykoli mímím roh, čekám se zatajeným dechem, jaký přízrak ukrývá jeho stín.

Když jsem byl malý, vzpomínám si, že mi hnědý vzorek na skříni v mém pokoji připomínal oči, jež mě neustále sledovaly. Ze sklepa, kam jsem chodil pro kolo, jsem vždy běžel sprintem. A cestou ke schodům se snažil nevnímat tlusté pavouky, kteří mě ze svých sítí nehybně pozorovali. Osminoží pokoutníci - zapomenuté rekvizity nočních herců.

Jako dítě jsem se bál moc...

A věřte mi nebo ne, kdyby mně dnes někdo do pokoje postavil skříň z mého dětství, vidím stejné krvavě rudé žhnoucí oči. Jen ze sklepa bych už nyní nesprintoval tak střelhitě jako kdysi. Ne snad proto, že bych se míň bál. Ale prostě proto, že už tak rychle běhat neumím.

Přeji Vám příjemné čtení...

autor

Tajemství horní půdy

„Na tom laně se tady před osmi lety oběsil kluk,“ řekla Petra a ukázala na kus provazu visící z vysokého trámu.

Trojice dětí vzhledla vzhůru.

„A proč?“ zeptal se devítiletý Honzík.

„Prý kvůli holce.“

Petra překročila dřevěný práh a vstoupila do nezamčené půdní kóje svých rodičů. Ostatní ji následovali. Nacházeli se na rozlehlé půdě starodávné bytovky stojící na kraji města, v němž bydleli. Tiše procházeli kolem polic a bázně si prohlíželi věci, které v kóji zanechal předchozí nájemník. Starý nábytek, obrazy, prázdné krabice od modelů letadel.

Honzíka nic z toho nezajímalo. Stále hleděl na provaz. Visel přímo nad ním v nejvyšší části střechy a působil zlověstně. Byl necelý metr dlouhý a na konci nerovně seříznutý. *Právě na tomhle provazu*, pomyslel si, a při té představě se celý otrásl, *se před osmi lety houpala mrtvola*.

Okolní svět žil prázdninami. U nedalekého rybníka skotačily děti, ale slunný den se tady na půdě zdál vzdálený a jaksi neskutečný.

„Říkal to táta,“ pokračovala Petra. „Prý ten kluk bydlel v bytě, kde teď bydlíme my. Vylezl na žebřík, uvázal si smyčku kolem krku a skočil. Před námi tam bydleli Kubalovi. A ten kluk se jmenoval Tomáš.“

„Muselo to bejt strašný,“ vydechl Honzík.

„Bylo to *určitě* strašný,“ ujistila ho Petra. „Třeba se mu při skoku nepovedlo zlomit si vaz. Pak se nejspíš musel dlouho dusit. Postupně modral v obličejí a oči mu lezly z důlků. Možná se snažil přitáhnout, protože si uvědomil, že nechce zemřít. Třeba poslední, na co myslel, po čem toužil, bylo, aby ho někdo zachránil.“

„Pojďte dolů, já se bojím,“ kníkla Hanička. Petřině mladší sestřičce ještě nebylo osm. V jedné ruce držela svoji barbínu a v druhé pak taštičku se šaty, do kterých ji oblékala.

„Neboj se,“ zahudral Honzík, i když Haniččiným obavám rozuměl. Kdyby zde byl sám a ne ve třech, patrně by strachy zešílel.

Honzík se přistihl, že stále myslí na oběšeného kluka. *Brečel, když si vázal smyčku? Co mu asi ona neznámá dívka musela udělat? Proklínal ji, když se odrazil ze žebříku a letěl vzduchem? Zakřúpalo to, když se provaz napnul? Nebo se poté ještě dlouho ozývaly sípavé zvuky, kterak z plic vydechoval poslední doušky vzduchu?* Honzík v bytovce bydlel od narození, ale příběh o Tomášovi a jeho sebevraždě dosud nikdy neslyšel.

Stoupali po širokých rozvrzaných schodech výš do horních částí půdy. Petra první, za ní Honzík a nakonec Hanička. Soudě podle silné vrstvy prachu tudy před nimi roky nikdo neprošel.

„Co budeme dělat?“ zeptala se Hanička a jemně, aby to Honzík necítil, se držela za jeho rukáv.

Petra na ně tajemně pohlédla. „Přece vyvolávat duchy!“

Honzík bezděčně couvl. „C-cože? Vždyť jsme je vyvolávali včera.“

„Ale to bylo ve sklepě,“ připomněla Petra. „A tam nikdo neumřel.“

„Snad nechceš vyvolat–“ Honzík očima vyhledal nehybné lano.

„Přesně tak. Vyvoláme Tomáše Kubalu.“

Děti stále otálely na vrcholu schodiště a sledovaly, jak úzkými paprsky světla pronikajícího dírami ve střeše víří prach. Půdní kóje, kterou se pod střechu dostali, patřila panu Kubalovi, Tomášovu otci. Honzík si ho pamatoval dobře. Byl to vyšší zamlklý muž z bytu, do něhož se nedávno nastěhovala Petra s Haničkou. Žal ze ztráty syna mu do tváře vyryl hluboké vrásky. Pan Kubala hodně pil a kouřil. Na půdu nikdy nechodil. A Honzík až nyní pochopil proč.

Znovu zaklonil hlavu a zadíval se na trám s lanem. Na krátký okamžik se mu zezdalo, že se malinko zhoupł. Honzíkovi po těle naskočila husí kůže. „Musíme na oběd,“ zamumlal.

„Správně. Uděláme to, až se najíme,“ souhlasila Petra. „Stejně teď nemáme svíčku ani deky.“

„A když se nám to povede?“ znejistěl Honzík.

Petře se rozzářily oči. „To by bylo, co?“

„Petro, já nevím.“

„Nebud' posránek,“ popichovala ho Petra.

„Ani mně se do toho nechce,“ pípla Hanička.

„Jestli nebudeš vyvolávat, tak ti vezmu tu tvoji barbínu a ostříhám jí dohola!“ zahrozila Petra mladší sestřičce.

Hanička si panenku vyděšeně přitiskla k hrudi.

„Prostě vyvolávat budeme,“ uzavřela diskuzi Petra. „Po obědě sraz na chodbě.“

Zvony na městské kostelní věži odbily poledne. Honzík seděl u kuchyňského stolu a bojoval s bramborami, kterých mu maminka na talíř naložila příliš mnoho.

„Tati, je to pravda, že se u nás na půdě oběsil nějaký kluk?“ promluvil ledabyle.

„Od koho to víš?“ zajímal se otec.

„Od Petry.“

„Jo, oběsil. Ale už dávno. Mohly ti být tak dva roky.“

„Pořád tam visí zbytek lana.“

„Pravda,“ pokýval Honzíkův otec hlavou. „Starý Kubala ho bůhví proč neodřízl.“

„Ten kluk to prý udělal kvůli holce,“ zamumlal Honzík a s přemáháním polkl velký kus brambory. „Jak se jmenovala?“

„Myslím, že Zuzka. Zuzka Seidlová. Milá dívka. Blond vlasy, modré oči, pihy. Chodili spolu šest let. Byla to velká láska. Ona–“ Honzíkův otec v půli věty zmlkl. Jako by chtěl pokračovat, ale nakonec si to z nějakého důvodu rozmyslel.

Petra s Honzíkem seděli na chodbě a čekali na Haničku, která ještě utírala nádobí.

„Co kdybychom ho fakt vyvolali?“ zasníla se Petra s těžko skrývaným vzrušením. V ruce převracela tlustou bílou svíčku, kterou včera ukradli ze hřbitova.

Honzík pokrčil rameny. Doufal, že nevyvolají nikoho. Že z horní půdy tiše a v klidu odejdou, jako odešli včera ze sklepa. Nedovedl pochopit Petřino zaujetí duchy. On sám se duchů bál, ale Petru jako by z nějakého těžko pochopitelného

důvodu přitahovali. Byla to ona, kdo jim po setmění na chodbě četl strašidelné příběhy, byla to ona, kdo rád chodil na hřbitov. Petře již bylo dvanáct a Honzíkovi se zdála dospělá. Uvažoval, zda i pro něj budou záhady a nebezpečí stejně přitažlivé, až bude v jejím věku.

„Víš, co by to chtělo?“ přerušila Honzíkovi úvahy Petra. „Chtělo by to mít kus něčeho, co tomu klukovi patřilo. Něčeho, čeho se dotýkal.“

„A jak chceš něco takového získat?“ pokrčil rameny Honzík.

Petra sáhla za košili a vytáhla dlouhý kuchyňský nůž. „Možná vím.“

Hanička doutírala nádobí a vyšla na chodbu. „Barbínu jsem schovala,“ oznámila Petře chladně. „Už ji nenajdeš.“

„Je pod postelí v kufříku s látkami,“ odfoukla si Petra. Podle Haniččina výrazu Honzík poznal, že se trefila.

Společně se přesunuli ke vchodu na půdu. Dveře se otevíraly velkou železnou klikou. Ta vypadávala vždy, když za ni někdo prudce zatáhl a pokaždé pak na dlaždicích nadělala pořádný rámus. Děti věděly, že musejí být opatrné. Pokud by klika vypadla, zatímco by se nacházely na půdě, zůstaly by tam uvězněné.

„Co jsi myslela tou věcí, které se ten kluk dotýkal?“ zeptal se Petry Honzík. Opatrně za sebou zavřel půdní dveře a odstříhl tak horký slunečný den jako nůžkami.

Petra vzhledla k nejvyššímu trámu horní půdy. „Chtěla bych uříznout kus toho lana.“

„A-a jak se k němu chceš dostat?“ vykřikl Honzík.

Petra přešla k velké hromadě narovnaných prken a ukázala na dvě dřevěné nohy, které z ní vykukovaly. „Jednoduše. Našla jsem žebřík.“

Trvalo celou věčnost, než ze žebříku odrovnali prkna, zvedli ho a zapřeli za trám s lanem. Petra po pirátském způsobu sevřela nůž mezi zuby a začala šplhat nahoru. Žebřík se hrozivě prohýbal a vrzal. Honzík pevně držel jeho spodní část, i když pochyboval, že by něco zmoohl, kdyby nohy začaly podjíždět.

Petra se konečně dostala až k provazu. Musela být nejméně deset metrů vysoko. Uřízla z něj posledních pár centimetrů, ale místo, aby s drahocenným úlovkem spěchala dolů, povylezla ještě o dvě příčky výš. Nacházela se teď v úrovni trámu.

Honzík se zakloněnou hlavou dumal, co tam jen může vidět. Petra šmátrala prsty na vrchní straně, až k jeho údivu skutečně něco vytáhla. Schovala předmět za košili, sešplhala dolů a tajemně na oba pohlédla. „Hádejte, co mám?“

Petra, Honzík a Hanička se posadili na deku.

„Bylo to schované pod jedním z uzlů,“ ozřejmovala. Poté před udivené kamarády vytáhla obálku. Byla zažloutlá a trochu pomačkaná. Ve spodním rohu se rýsovalo něco malého a kulatého. „Je to určitě dopis na rozloučenou,“ sypala ze sebe rozčileně. „Roztrhneme ho a podíváme se, co je uvnitř.“

„To ne!“ zarazil ji Honzík. „To není správné.“

„Proč by nebylo?“ obořila se na něj Petra. „Měl by si ho někdo přečíst.“

„Ale ne my. Dej mi to!“ Honzík se natáhl pro obálku, ale Petra ucukla. Pomalu ji rozlepila a vytáhla do půdního šera napůl přeložený list papíru. Papír byl popsán rovným, na kluka až příliš úhledným písmem. Vespod se nacházela

jakási vybledlá červená skvrna. Z obálky vypadl i přenádherný třpytivě zářící zlatý prstýnek. Děti si jej jeden po druhém prohlédly a poté vrátily Petře.

Ta přiblížila dopis k očím a dala se do čtení.

Milá Zuzanko,

dnes jsem Tě viděl naposled, ale to Ty nevíš. Za jiných okolností bych Tě chytil za ruku, dal Ti polibek a pak další a další...

Dnes jsem Tě slyšel naposled, ale to Ty nevíš. Za jiných okolností bych si nahrál každé Tvé slovo, abych je mohl poslouchat znovu a znovu...

Dnes jsem se Tě dotýkal naposled, ale to Ty nevíš. Za jiných okolností bych Tě pevně držel a nepustil, nepřestával bych se Tě dotýkat...

Dnes bylo vše naposled, ale neudělal jsem nic z toho, co jsem si slíbil, že udělám. Jsou zde totiž ony jiné okolnosti.

Oznámila jsi mi, že mě opouštíš a že sis vybrala jiného. Ten druhý ani neví, jaké má štěstí. Já Tvé rozhodnutí respektuji. Ale bez Tebe, jak jistě víš, prostě nedovedu dál žít.

K tomuto dopisu, který je mým posledním rozloučením s Tebou, přikládám i prstýnek. Chtěl jsem Ti jej navléct jako zasnubní. Ale z naší svatby už nic nebude. Možná jsem o ní mluvil až příliš často, omlouvám se. Jsem snilek.

Přemýšlel jsem, zdali se podepsat krví nebo slzami. Nakonec je to směsice obojího.

sbohem Tvůj Tomáš

Odpoledne postoupilo. Venku se schylovalo k dešti. Utichlo výskání dětí od rybníka i motory aut ze silnice. Svět venku jakoby zemřel.

Petra, Honzík a Hanička se chystali k vyvolávání. Petra zapálila svíčku a položila vedle ní dopis, zasnubní prstýnek i kus provazu. Natáhla prsty, přiložila palce k sobě a naznačila, aby ostatní učinili totéž. Mlčky spojili malíčky s malíčky svého souseda a vytvořili tak kruh.

Co se může stát? Přemýšlel Honzík. Co všechno se může stát, když se pokoušíme přivolat zpět duši, která už nepatří mezi živé?

Začalo pršet.

Kapky deště bubnovaly do střechy a vytvářely tak ponurou stísněnou atmosféru.

„Zavřete oči,“ vyzvala je Petra. „Začneme. Duchu Tomáše Kubaly, vyvoláváme tě.“

„Duchu Tomáše Kubaly, vyvoláváme tě,“ opakovali po ní Honzík s Haničkou.

„Zjev se nám!“

Petra mlčela snad půl minuty.

Honzík po celou tu dobu přemýšlel o Tomášově přítelkyni Zuzce Saidlové. *Trpěla výčitkami svědomí, když zjistila, že se Tomáš zabil kvůli ní? Bydlí stále tady ve městě? Neznám ji? Třeba je to ta blondýnka, která mi v cukrárně prodává zmrzlinu. Nebo dívka, co v kině trhá lístky.*

„Duchu Tomáše Kubaly, zjev se nám, prosím.“

Naléhavost Petřina hlasu Honzíka vyděsila.

„Dej nám znamení, že jsi s námi. Dej nám znamení, že-“

„Zhasla svíčka,“ oznámila Hanička, která měla jako vždy své oči jen přivřené.

Petra s Honzíkem pohlédli mezi své ruce. Žlutý plamínek opravdu zmizel.

„Dej nám další znamení, že jsi tu s námi, prosím.“

Ještě než Petřina slova stihli Honzík s Haničkou zopakovat, ozvalo se zdola tlumené zacinkání o dlaždice. Všichni věděli, co to znamená. Spadla klika od půdních dveří. Jsou v pasti.

Petra zvedla třesoucí se ruce a dala je podél těla. Rozpojila tak prstový kruh. Nejistě se rozhlédla: „Tomáši?“

Nic. Jen déšť tiše zpívající na střeše.

„Půjdeme pomalu dolů, jo?“ vydechla třesoucím se hlasem. „Třeba... Třeba ty dveře půjdou otevřít.“

„Bez kliky těžko,“ uvažoval Honzík. V nose stále cítil kouř z vyhaslé svíčky. „A neměli bychom ho nejdřív odvolat?“

Petra neodpovídala. Upřeně hleděla kamsi za Honzíkova záda.

„Petro, neměli bychom ho-“

Honzík se také otočil a vtom mu obličej zbledl hrůzou. Na stěnu za ním někdo červenou barvou napsal:

ZUZKA KUBALOVÁ.

„To není krev?“ ptal se plačtivě Petry. „Vid', že to není krev?“ V hlavě mu bušily otázky: *Nejmenovala by se po svatbě Kubalová? Nevyvolali jsme omylem Tomášovu přítelkyni Zuzku? Ale vždyť té je teď nejvýš pětadvacet! Nemůže být mrtvá.*

Petra vstala. Rozklepaně zamumlala: „Musíme odsud zmizet.“ Jen co to dořekla, ozval se ale nahoře nad nimi namáhavý skřípavý zvuk. Žebřík dosud opřený o trám se naklonil a obrovskou rychlostí se zřítil k zemi. Zůstala pod ním Hanička. Petra ke své malé sestřičce ihned přiskočila a se slzami v očích se z ní těžký žebřík pokoušela shodit.

„Honzo, můžeš mi sakra pomoci!“

Jenže Honzík nemohl. V hlavě se mu znenadání objevily obrázky milé blond'até dívky s pihami a modrýma očima. Objímala se na nich s vysokým tmavovlasým klukem. Drželi se za ruce a smáli se na sebe. Ovšem pak úsměv z dívčiny tváře zmizel. Najednou plakala a křičela, stejně zoufale a naléhavě jako Petra. Honzík ji viděl tady na půdě. Klečela u nehybné postavy a marně se jí snažila uvolnit smyčku okolo krku.

Mrtvý kluk byl modrý v obličejí a zpod utaženého provazu prosvítala karmínově červená strangulační rýha. Honzík cítil dívčinu bolest. Neskutečnou bolest. Svírala mu srdce a vystřelovala až do špiček jeho prstů.

Hanička na podlaze horní půdy stále ležela jako hadrová panenka. Petře se z jejího těla konečně podařilo shodit žebřík, ale ještě než se stačila pustit do ožívování, započalo tělo její sestřičky podivnou proměnu. Zmodraly jí tváře, oči

se stávaly většími a většími a okolo krku se rozšiřovala krvavá podlitina. Vypadalo to, jako by ji něco škrtilo. Nebylo ale vidět co...

Honzík se opět ocitl v zajetí obrázků. Viděl teď koleje a přibližující se lokomotivu jedoucího vlaku. Na jemné hladké kůži Zuzčina obličej se blýskaly slzy. Lokomotiva houkala hlasitěji a hlasitěji, přibližovala se víc a víc. A pak...

...se ozvalo křupnutí. Petřina noha se zlomila a zůstala trčet v nepřírozeném úhlu. Na levém lýtku Honzíkovy nejstarší kamarádky se objevila nepravidelná řezná rána. Vyvalily se z ní přímo potoky krve. I na zbytku Petřina těla vznikala zranění. Drobné oděrky se měnily ve škrábance a ty pak v hluboké rýhy. Kostí praskaly jedna za druhou. Znělo to, jako když někdo pomalu láme svazek suchých větviček. A Honzík sebou při každém tom křupnutí křečovitě škulil.

Na půdě stále vládlo šero. Kdesi nahoře bubnoval déšť. Před Honzíkem ležela bezvládná těla jeho kamarádek se stejnými ránami jako na obrázcích.

Petra s Haničkou.

Jedna oběšená, druhá přejetá vlakem. Obě mrtvé...

Honzík si k nim klekl a plakal. Věděl už nyní bezpečně, že je Zuzka Seidlová mrtvá. Skočila pod vlak. Výčitky za smrt svého přítele byly příliš silné. Snad se tak chtěla potrestat. Možná chtěla být opět s člověkem, který ji miloval.

Honzík věřil, že se s Tomášem znovu setkala. A slíbila mu, že už ho nikdy neopustí a bude ho ochraňovat. Že bude ochraňovat i jeho duši, kdyby se ji snad někdo pokoušel vyrušovat z věčného spánku.

Minuty na horní půdě plynuly. Honzík čekal, kdy se i on začne svíjet bolestí, kdy mu Zuzčin duch zláme kosti a promáčkne tvář. Se zavřenýma očima a celý se třesoucí přísahal, že už nikdy, nikdy, nebude vyvolávat duchy.

Náhle z dálky uslyšel, jak někdo nasazuje kliku do půdních dveří.

S úlevou uvěřil, že je zachráněný. Ovšem pak se ozvala další série hlasitých zakřupání. Honzíkovi zmodrala tvář a v děsivém křiku se mu okolo krku začalo utahovat neviditelné lano...

Duchové neexistují

Tereza dopila pivo a pohlédla na hodinky. Bylo půl dvanácté. Domů se jí nechtělo, ale věděla, že musí. Chvatně se rozloučila s kamarády, kteří ji chvíli přemlouvali, ať zůstane, narazila na hlavu kulicha a zamířila k východu.

U stolu, kde seděla, by se jistě našel někdo, kdo půjde domů stejným směrem. Žádný z jejích kamarádů se však zatím k odchodu nechystal. Přítel Ondřej, který ji obvykle doprovázel, měl chřipku a ležel s teplotou v posteli. A proto Tereza neměla na vybranou. Musela mrazivou nocí domů sama.

Otevřela vchodové dveře klubu, kde celý večer tancovala a popíjela (colu a jedno pivo), a nadechla se nočního vzduchu. Okamžitě se rozkuckala. Vzduch byl mrazivý.

Rozhodla se zahřát svižnou chůzí. Dusala po širokých městských ulicích osvětlených lampami a představovala si svou postel, do které už za chvíli ulehne.

Náhle jí zacvrlikal mobil. Tereza nepříliš nadšeně vytáhla ruku z vyhřáté kapsy a přečetla si zprávu.

Miláčku, cestou domů buď opatrná. Miluji tě. O.

Tereza bydlela na samém okraji města. Cesta z centra tam trvala půl hodiny. Věděla však, že kdyby prošla několika zkratkami, zvládla by ji i za dvacet minut. Možná za patnáct.

Lidé ty zkratky přes den hojně využívali. V noci se z nich ale stávala temná a nebezpečná místa. Byly to úzké domovní průchody, vyšlapané cestičky přes městský park. A také podivné strmé schody ústící jen několik set metrů od cíle Tereziny cesty.

Začalo sněžit. Mrazivý vítr vál ulicí jako ledový dech královny Maud. Tereza si probíjela cestu hustou chumelenicí a myslela na Ondřeje. Ten teď jistě leží v posteli, čte si nebo se dívá na film a bojí se o ni. Přemýšlí, jestli ji v klubu třeba někdo nepolil pivem, neuhodil ji nebo nevnutil panáka s nabídkou noční procházky ve dvou.

Už jsem skoro doma, odpověděla mu do SMS. *Zítř se stavím. Krásné sny, lásko.*

Tereza zaklapla mobil a přidala do kroku.

Zastavila se pod kopcem. Jak věděla, vedly k jeho vrcholu dvě cesty. Ta delší kopírovala hlavní silnici. Byla sytě osvětlená a bezpečná. Druhá cesta byla temnější. Klikatila se přes park a na jejím konci čekaly schody. Tereza mezi keři už odsud viděla jejich ústí. Prázdnou černou mezeru jako díru po vypadlém zubu.

Byla si vědoma toho, že jí maminka v noci přes park chodit zakázala. Také věděla, jak se parku přezdívá. *Homeless place*. To označení sedělo hlavně v létě, kdy se zde shlukovali nejrůznější bezdomovci a feťáci. V křoví po okrajích si jako zvířata vyšlapali průlezy a zem u pomalovaných zdí pokryli vrstvou flašek a injekčních stříkaček.

Tereza pohlédla na mobil. Skoro půlnoc. Přemýšlela o dnešní ranní cestě do školy i o celém únavném dni. Chtěla už ležet v posteli. Hodit své oblečení nasáklé cigaretovým kouřem přes opěradlo židle a spokojeně se poddat spánku.

Stále se však nemohla rozhodnout, kudy půjde. Nejradši by jako střela prolétla kratší cestou přes park, ale něco jí v tom bránilo. Kupodivu ne maminčin zákaz, nýbrž strach. A co bylo vůbec to nejhorší? Tereza se nebála bezdomovců ani feťáků. Bála se duchů.

Okolo Terezy tiše ševelily vločky. Vítr ji zábl ve tvářích.

Je v mém věku normální bát se duchů? Přemýšlela rozzlobeně. Probůh, vždyť jsem skoro dospělá! Mám přítele a plánuji s ním budoucnost. Práce, manželství, děti. Strach je něco směšného. Iracionálního. Emoce, na kterou je čas jen při sledování hororových filmů.

Terezin přítel Ondřej se duchů nebojí. Vlastně na ně vůbec nevěří. Aspoň to říká. Podle něj jsou to jen vymyšlené pohádky. Jenže Tereza ví, že to nejsou pohádky. Že duchové existují.

Strašidelné příběhy a horory milovala už od dětství. Myslela na ně v podstatě neustále a každé Vánoce si pod stromeček přála jen dvě věci. Nějakou knihu o záhadách a předplatné časopisu Enigma.

Bohužel si uvědomila až příliš pozdě, jak moc ji tato její záliba svazuje. Že se původní, zdánlivě neškodný koníček změnil v síť pevně omotávající její tělo a držící ji v zajetí nočních můr a strachu.

Tereza pořád stála na místě. Sníh jí pomalu zasypával ramena.

Opravdu půjdeš přes park? Ozývalo se jí v hlavě. Vždyť se blíží půlnoc. Doba, kdy se před několika staletími lidé měnili ve vlkodlaky a kdy z pukajících hrobů vylézali upíři.

Tereza dýchala rychle a mělce. Snažila se takové představy zapudit, ale čím usilovněji se o to pokoušela, tím reálnějších nabývaly kontur.

A dost!

Tereza už na sebe byla skutečně naštvaná. Kdyby nebylo jejího strachu, ležela by už teď v posteli. Po silnici před ní tiše provrčel taxík. Zanechával za sebou v mokřém sněhu dvě rozbředlé koleje.

Ten taxík jí dodal odvahu.

Tereza si připomněla slova své babičky: „Neboj se duchů. Jen zlých lidí.“ Přeběhla silnici a zamířila k parku.

Park byl němý a pod novým sněhem jakoby čistý. Lavičky po stranách upomínaly na nedělní procházky a schůzky milenců. Tereza rychle střídala pravou a levou nohu a chvátala k mezeře po vypadlém zubu.

Před patou schodiště se zastavila. Vydýchávala se a pohledem si měřila závěrečnou část své cesty. Schody se táhly vzhůru jako přímka. Z obou stran je lemovalo oprýskané zábradlí. Přes něj, jako nějaké pařáty lesních příšer, přesahovaly větve keřů.

Povrch schodiště tvořily dlaždice. Mnohé z nich se viklaly nebo byly prasklé. Radnice je měla dávno spravit, keře vysekat, aby tahle část města konečně nabyla své dřívější krásy. *Úředníci patrně potřebují peníze na nové kopírky a počítače*, soudila Tereza kysele.

Po pravé straně schodiště stály na vysokých nohách lampy. Připomínaly obří čápy. Bylo jich pět, ovšem svítily pouze dvě. Tereza opět zažehrala nad neschopností města vyměnit prasklé žárovky, načež do plic zhluboka nasála mrazivý noční vzduch. Schody vždy vyšla do půl minuty. Když je bude brát po dvou, stihne to do několika vteřin. A pokud zadrží dech, možná je zdolá na jedno nadechnutí.

Z kostelní věže se ozvalo tlumené odbíjení zvonu.

Půlnoc, projelo Tereze hlavou.

„Duchové neexistují, duchové neexistují, duchové neexistují...“
zopakovala si roztřeseně Ondrova slova a vkročila na první vyviklanou dlaždici.

Zpočátku to šlo hladce. Tereza naučeným krokem klusala vzhůru a hlídala si pravou i levou stranu. Připadala si jako bachař procházející mezi věžeňskými celami.

V hlavě si neustále opakovala svou mantru a odhodlaně chvátala k první lampě. Lampa ale k její hrůze začala poblikávat.

Sviť, krucinál...

Zdálky to vypadalo, jako kdyby čáp na vysoké noze umíral a z posledních sil se snažil udržet naživu. Tereza ve sněhu pod sebou neviděla žádné otisky podrážek. Nejméně půl hodiny po schodech nikdo neprošel. Kdoví jak dlouho by tu pohozená v krvi musela čekat na záchranu, kdyby ji zlí duchové napadli.

Lampa ještě chvíli blikala a pak náhle zhasla. Spodní polovina schodiště se v ten moment propadla do téměř úplné tmy. Tereza slabě vyjekla. Klopýtla o následující schod a prsty se dotkla země. Jelikož neměla rukavice, ucítila chlad sněhu. Ten dotyk ji vrátil zpět do reality.

Zvedni zadek a běž!

Tereza se narovnala a vystartovala ke druhé lampě. Obklopena temnotou škobrtala po nestejně vysokých schodech výš a výš.

Náhle kdesi vedle ní zašustily větve. Tereza se zastavila a přitiskla se k rezavému zábradlí. Očima plnými děsu prohledávala černou oponu keřů. Zazdálo se jí, že mezi větvemi uviděla obrys shrbené mužské postavy.

Musí to být duch, uvažovala. Co by tu v téhle zimě dělali bezdomovci?

